

Про Володимира Ковальчука з Острозця можна написати роман. Може, про те, як він мав романтикою повітряно-десантних військ. Не раз у снах стрибав з парашута. Під час призовної комісії його записали у ПДВ. Досвідчені офіцери враховували бажання наполегливого юнака, але керувалися, передусім, вимогами службових циркулярів. А Володя здоров'я мав, дай Бог, кожному.

Перед призовом марення голубими небесами настільки заволоділи думами, що не витримав і прийшов у Луцький військкомат проситися у десантні війська... на Кубу.

- Зачекай, - порадили хлопцеві.

А на Покрову 1984 року Володимира покликала солдатка сурма. Як обіцяли, призвали у повітряно-де-

20 грудня - День міліції

ПРОРВЕМОСЬ, ОПЕРА!

сантні війська. За кілька днів після проведів опинився у Термезі в навчальному центрі. Пустеля, палаткове містечко і спека...

- Ребята, кто желает служить в разведроте? - запитав якось офіцер. І Володя погодився.

Думав, що не витримає фізичних навантажень. Витримав. Стрільвав з усіх видів зброї, які тільки потрапляли до рук. Власне, ніхто від солдат не приховував, що служитимуть на "тії сторони" - в Афганістані.

Володимир Ковальчук з Термеца потрапив у провінцію Газні. Розвідники мають бути "худые и выносливые, как горные козлы" - так твердив їхній командир в учбовому центрі. І вони такими стали, бо

на воді і капусті не розтовстієш. А командир під час проведів своїх вихованців на "ту сторону" плакав. Він там уже побував, одержав контузію і розумів, які "сюрпризи" ждуть молодих бійців.

Цікавим був би роман і про службу в Афганістані розвідника Володимира Ковальчука. І не тільки тому, що там одержав найдорожчу солдатську медаль "За відвагу", що орденом Червоної Зірки теж не за гарні чорні очі нагородили. Може, про те, як душманський осколок ось уже

п'ятнадцять років ні на мить не дає загубити у заглибинах пам'яті бодай мілтивець 22-місячного перебування під чужим сонцем. Та й куля, що зріднилась з плечем колишнього афганця, теж заслуговує на увагу.

Перо романіста вивело б хвилюючі рядки про Паншерську операцію 1985 року, коли розвідрота брала душманські склади, а там не було жодного "духа".

Лише фотографії миролюбних американців у затишному колі сім'ї чергувалися зі знімками, де вони вже у бойових облаштунках із засуканими до ліктя рукавами грізно вдивлялися у фотооб'єктив. Ці світлини, знайдені серед різного трофейного причандалля, наводили на сумні роздуми.

А ще варто наголосити на тому, як розвідрота виходила на захват ворожих караванів. Тижнями сиділи бійці у засідці у горах, а, бувало, і три місяці. Даруйте, але воші заїдали бійців. Ця правда також проситься на сторінки роману.

Слід виокремити в романі бій поблизу одного кишлака. Розвідрота потрапила у пастку-засідку. Із сорока воїнів - 20 зустріли смерть у непривітних горах.

Сучасникам буде цікаво дізнатися і про те, як під час "агітаційно-пропагандистського" виводу шести радянських полків з Афганістану у 1986 році до складу цих полків потрапили переважно "дембеля", поранені, хворі. Серед "дембелів" був і Володимир Ковальчук.

Ліричний момент. Володя мріяв прийти у село вдень. Миті зустрічі з ріднею неодноразово моделював у пам'яті. Сподівався після важких афганських походів на щось незвичне. А потрапив у село зранку, коли ще не всі, як кажуть, продерли очі. Довго не міг спати на ліжку, бо відвик від комфорту. Щоправда, мамі не просто було це зрозуміти.

Як колишній афганець потрапив на роботу в міліцію? Спочатку його "відшили" з Горьковської школи міліції.

- Дістанеш кулю з плеча,

тоді і приїжджай, - сказав якийсь полковник з приймальної комісії. Цей епізод обов'язково має бути в романі. Цікаво, як би цей полковник діяв у Паншерській долині?

З 1992 року, після закінчення Луцького педінституту, Володимир Леонідович Ковальчук працює у відділенні карного розшуку райвідділу внутрішніх справ. Став досвідченим детективом. На його рахунку добра сотня розкритих злочинів.

Чи доводилося йому застосовувати зброю після Афгану? Єдиний раз. У своєму Острожці затримували злодія, що обкрадав будинок культури, а спритний крадій на всіх парах подався з очей міліціонерів. Довелося злякати бідолаху пострілом у повітря.

Цікаво, що й у засадах детектив теж неодноразово маринував час. Щоправда, тижнями не "пас" злочинців, але добу-другу - таке бувало.

Читачі мають знати і те, що перші кроки пошуковця Володимир Леонідович робив з благословіння Валентина Ігоровича Тимощука - нинішнього першого заступника начальника райвідділу міліції, професіонала високого класу.

Якщо ж я колись писати-му роман про старшого оперуповноваженого відділення карного розшуку капітана міліції Володимира Ковальчука, то неодмінно скажу таке:

- У розвідроту в Газні разом з Володимиром з навчального центру потрапило п'ятнадцять побратимів. Живими додому повернулися лише семеро.

Віталій ТАРАСЮК.